

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐυθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. Λάμπρου Ἐννάλη, (συνέχ.). — Eugène d'Auriac : Η ΜΟΝΑΧΗ, διήγημα. (συνέχεια)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΕΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ὑπερδημοσιεύσμενον προσεχῶς, τοιαύτης δὲ ἔτυχε τοῦτο εὐμένους ὑποδοχῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὥστε ἑνδεκα ἐκδόσεις ἤδη ἀριθμεῖται.

Ἡ **Πεπίτα Χεμένεσ**, ἀνεδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλλίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης *Revista de España* καὶ *Imparcial*, μετεφράσθη εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἔδη δημοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίνῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν ὑστέρησε δὲ καὶ ἡ *Journal des Debats* νὰ παράσῃ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἐκτενῆ τῆς **Πεπίτας** περίληψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἑκτακτὸς ὑποδοχῇ, ἥς ἔτυχε τὸ μυθιστορημα τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον τοῦ ὕψους, τὰς βαθεῖας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ λεπτόν καὶ σκωπτικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως δὸν Ἰωάννου Βαλέρα — τοῦ γονιμωτάτου καὶ ἀναμφισβόλου τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς σύγχρονης ἰσπανικῆς φιλολογίας, — ὅστις ἐν τῇ νῆφ τούτου ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἀριστος ἀνατόμος τῶν ἀποκρύφων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, πεποίθμενοι, θὰ διέλθωσιν εὐάρεστους ὥρας, ἀναγινώσκοντες καὶ ἐνίοτε συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς συμπαθοῦς **Πεπίτας**.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ πρωτοτύπου, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρτῶνιου Φραβασίλη.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΕΛΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

(Συνέχεια)

Ὁ Λαθρᾶνς βεβαίως θὰ ἐπανήρχετο. Ἄλλως θὰ ἔκλειε τὴν εἰσοδὸν καὶ θὰ προσεφύλασσαν ἀσφαλέστερον τὴν κρύπτην.

— Ἐτρεχε, εἶπεν ἡ Ἀμώνη ὅταν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Κᾶτι κακὸ θὰ ἔκαμε.

Ἡ ἀρχαία θαλαμηπόλος δὲν ἐστερεῖτο λογικῆς.

— Θὰ ἔκλειπε τὸν αὐθέντην του, παρετήρησεν ὁ Σίμων.

— Διάβολε!

— Δὲν εἶναι δύσκολο.

— Εἰξεύρεις, ὑπέλαθεν ἡ Ἀμώνη χαμηλοφώνως, ὅτι εἶναι λαμπρὴ περίστασις νὰ ἐκδικηθῶμε!

— Πῶς;

— ὦ! αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, τίποτε δὲν καταλαβαίνουν. Ὅλα πρέπει νὰ τοὺς τὰ εἰπῇς.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Σίμων, μὰ εἶναι ἐπικίνδυνον.

— Ἐλα δά!

— Ἄν εἶχα τὸ τουφέκι μου!

— Ἐχεις μαχαίρι. Τὸ τουφέκι κάμνει κρότο. Συλλογίσου λοιπόν, Σίμων, πόσο καλὰ θὰ εἴμαστε ἂν εἶχαμε τὸ ἓνα ἐκατοστὸ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρήματα.

— Εἰμπορεῖ! Μὰ, εἰξεύρεις καλὰ πῶς δὲν εἰμποροῦμε νὰ εἰμεθα πλούσιοι. Θὰ ἐξετάσουν ποῦ βρήκαμε τὴν περιουσίαν! Τὰ ναπολεόνια δὲν πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κληρονομία δὲν περιμένουμε. Ἐπειτα...

— Τί;

— Δὲν ἀφίνω τὴν λαθροθηρία. Τὸ κυνήγι εἶναι ἐκεῖνου ποῦ τὸ σκοτώνει, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ κλέψω. Ὅχι. Τὸ ψῶμί τῆς κλεψιδᾶς εἶναι φαρμάκι.

— Μήπως ἐγὼ σοῦ λέγω νὰ κλέψης! Τὰ χρήματα θὰ μένουν ἐδῶ. Ἄν ἦναι τοῦ μαρκησίου, θὰ ἔλθῃ νὰ τὰ ζητήσῃ. Ἀργότερα βλέπουμε. Ἐμεῖς θὰ ἔξερουμε τὸ μυστικόν. Καλὸ πρᾶγμα εἶναι νὰ ἔξυρῇ κανεὶς εἰς τὴν ἀνάγκη του πῶς ὑπάρχουν κάπου χιλιάδες φράγκα. Ἡ περίστασις τώρα εἶναι νὰ κάμουμε ὅ,τι σοῦ εἶπα τόσαις φοραῖς.

Ἡ Ἀμώνη ἐχαμήλωσεν ἔτι τὴν φωνήν.

Ἐμίλησεν ἐπὶ πολὺ.

Ὁ πεταλωτὴς ἀνθίστατο.

Ἐπὶ τέλους, ὕψωσε τοὺς ὤμους ἐπέεσθην.

— Ἀφοῦ τὸ θέλῃς, εἶπε, δὲν λέγω ὅχι.

Ἡ Σιμώνη ἐποίησε φοβεράν κίνησιν ὡς εἰ ἐστραγγαλίζεν ἄνθρωπον διὰ βρόχου.

— Αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ γείνη, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Στοιχηματίζω πῶς σοῦ ἦλθε εἰς τὸ νοῦ.

— Ναι.

— Ἀλλέως δὲν θὰ ἦσουν Σίμων ὁ πανοῦργος.

— Ἀλήθεια.

— Περίμενε.

Ἐξηπλώθη ὁ Σίμων προνήξ καὶ ἔθηκε τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἀπατήθηκα εἶπε. Βέβαια. Καὶ ὅμως μοῦ ἐφάνη...

— Τί;

— Πῶς ἄκουσα κρότο εἰς τὸ μονοπάτι. Μὰ πολὺ μακρὰ.

— Δὲν ἔχει καιρὸ νὰ γυρίσῃ, παρετήρησεν ἡ Ἀμώνη δὲν ἔχει φτερά. Τώρα θὰ ἦναι εἰς τὸν πύργο. Ἐχουμε καιρὸ!

Ὁ Σίμων ἐκάθησεν ἐπὶ τινος πέτρας, ἐνῶ ἡ σύζυγός του διηυθέτει βρόχον ἐκ τριῶν συρμάτων ἐξ ὀρειχαλκοῦ, μαλακῶν καὶ εὐκάμπτων ὡς ἡ μέταξα.

— Ἀφοῦ πιάνει ἐλάφι, εἶπεν ἡ Ἀμώνη, εἰμπορεῖ νὰ πιᾶσῃ καὶ ἄνθρωπον. Πολὺ μᾶς ἔβλαψε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Θὰ ἦναι κρύμα νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ χαρῇ τὰ χρήματα ποῦ κρύβει. Πόσα νομίζεις πῶς εἶναι;

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Σίμων μετ' ἀδιαφορίας.

— Σοῦτ!

— Κρότος ἤκούετο μακρόθεν. Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἀμαξα διηυθύνετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἐξηπλώθησαν ἀμφοτέρωι χαμαί, ὁ μὲν δεξιόθεν, ἡ δὲ ἀριστερόθεν τῆς ὁπῆς τῆς κρύπτης.

Ὁ λαθροθήρας ἐκράτει ἀνοικτὸν τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἰσχυρόν, ὅζου καὶ τέμνον μαχαίριον.

Ἡ Ἀμώνη ἐκράτει τὴν στραγγάλην διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρός.

— Ἄκουσε, εἶπε τῷ Σίμωνι, ἂν κλείσῃ τὴν τρύπα, σημαίνει πῶς ἐτελείωσε τὴν δουλειά του καὶ δὲν θὰ ξανάλθῃ. Ἄν δὲν τὴν κλείσῃ, θὰ πῇ πῶς ἔχει καὶ ἄλλους δρόμους νὰ κάμῃ.

— Καλὰ.

Ὁ κρότος, ὃν ἤκουσαν δὲν ἦτο ἀμάξης ἀλλὰ χειραμάξης, ἣν ὁ φύλαξ ὤθει πρὸ αὐτοῦ δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν μυῶν αὐτοῦ βραχιόνων.

Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἤθελε κατορθώσει νὰ μεταφέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων ὅλον ἐκεῖνον τὸν

ὄγκον καὶ θὰ ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ βάρους πρὶν ἢ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν του.

Ἐπρομηθεύθη λοιπὸν τὴν χειράμαξαν ἐκείνην, ὅπερ δὲν ἦτο δύσκολον, ἐφόρτωσεν ἐν αὐτῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ θησαυροῦ, μεθ' ὃ ἐκλείσει τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ κατόπιν τὴν ἐπὶ τοῦ περιβόλου θύραν τοῦ ὑπογείου καὶ ἐξεύχθη εἰς τὴν χειράμαξαν.

Ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἦν ἥττον δυσχερὲς νὰ φθάσῃ ταχύτερον.

Ἡ χειράμαξα ἦτο βαρεῖα, ἡ δὲ ὁδὸς πετρώδης καὶ ἀνωφερής.

Διὰ τοῦτο ὁ Λαβράνης ἔτι μᾶλλον ἡσθαιεν ἢ κατὰ τὰ ἄλλα αὐτοῦ ταξείδια ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

— Οὐφ! εἶπε καταπίπτων ἐπὶ τινος λίθου κεκμηκῶς καὶ μεμολωπισμένως ἔχων τὰς χεῖρας, ἐτελείωσε.

Ἦτο ἡ ἀπόφασίς του, ἣν προέφερε.

Δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἐγερθῇ.

Ἡσθάνθη περὶ τὸν λαιμὸν ὡς ἰσχυρὸν ῥάπισμα καὶ ἀνετράπη ῥέγγων.

Ἡ Ἀμώνη τῷ εἶχε ρίψει τὸν βρόχον τῆς περὶ τὸν λαιμὸν.

Συγχρόνως ὁ Σίμων ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ τὸν ἠπείλει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του.

Ἡ σελήνη πλησιάζουσα νὰ δύσῃ ἐφώτιζε τὴν ἀγρίαν ἐκείνην σκηνὴν διὰ τοῦ ὠχροῦ φωτός της.

Ὁ Λαβράνης ἦτο ἡρακλείου δυνάμειος, ἀλλὰ ὁ τρόμος τὸν παρέλυε.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ ποτὸν εἶδος κινδύνου ἐνέσκυψεν ἐπ' αὐτοῦ τόσον ἀπροόπτως, καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἔπληττεν αὐτόν.

— Χάριν! ἐκραύγασεν.

— Σῶπα κακοῦργε! εἶπεν ὁ λαθροθήρας, ἡ σὲ ξεκοιλιάζω.

— Ὁ Σίμων, εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Ναί, ἐγώ. Σὲ παρεμόνευα ληστή! μὰς ἐκατάτρεξες ἀρκετὰ ὅσων ἀγρία θηρία ὅσο ὑπάρχουσιν μὰς ἔβλαψες, μὲ ἔρριξες εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀλλὰ σὲ κρατοῦμαι τώρα. Σ' ἐπιάσα ὅσων τὸ λαγὼ καὶ δὲν θὰ σ' ἀφίσω. Τὸ σχοινί εἶναι γερό· δὲν θὰ μὰς φύγῃς! Ποῦ τὸ ἡῆρες αὐτὸ τὸ χρυσάφι, ποῦ χώνεις εἰς τὴν τρύπα; τὸ ἔκλεψες; δὲν τρέχει κανεὶς τὴν νύκτα εἰς τὰ δάση, ὅταν ἡ συνειδήσις του εἶναι ἡσυχῇ. Πῆς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ φύλαξ καθυσύχασεν ἀκούων τὸν Σίμωνα.

Ἐσκέπτετο, ὅτι ἴσως ἠδύναντο νὰ συνδιαλεγθῶσιν.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀπόλυσέ με 'λίγο, εἶπε, καὶ ἔπειτα 'μιλοῦμε.

— Διὰ νὰ μὰς φύγῃς!

— Ἄπορεῖ νὰ σὰς πλουτίσω, νὰ σὰς δώσω ὅ,τι ζητήσετε.

— Ὁμολογεῖς ὅτι ἔκλεψες τὸν ἀφέντη σου;

— Ἀπέθανε.

— Τὸν 'σκότωσες.

— Ὁχι, τὸ ὀρκίζομαι· ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε· κανεὶς δὲν τὸ 'ξέρει· τὰ χρήματα λοιπὸν αὐτὰ ἐκεῖνος μόνος καὶ ἐγὼ τὰ 'γνώριζαμε. Βλέπεις καλὰ ὅτι μὰς ἀνή-

κουν· πάρε τὰ μισὰ, ἃς τὰ μοιρασθοῦμε.

— Ἀφοῦ ὑπονοῦμε νὰ τᾶχουμε ὅλα ἐγγύλλισεν ἡ γυνή· μὴ σὲ γελαίει, Σίμων.

— Τί θὰ τὰ κάμετε;

— Καὶ σὺ τί θὰ τὰ κάμῃς;

— Ἐκαλὰ! πάρτε τὰ χρήματα καὶ ἀφῆστέ με.

— Ἀθλίε, κλέφτη, εἶπεν ὁ Σίμων ἐμψυχούμενος, ἔχω ἐγὼ ἀνάγκην ἀπὸ τὰ ἀρπαγμένα λεπτὰ σου; δὲν τὰ θέλω.

— Τί λοιπὸν θέλεις;

— Τὴ ζωὴ σου! θ' ἀποθάνῃς, ἐγὼ δὲν κλέβω, ἐκδικοῦμαι!

— Καλὰ τοῦ τὰ λέγεις, Σίμων, εἶπεν ἡ γυνή.

Ὁ Λαβράνης ἐνόμιζεν ὅτι ἀπέθνησκεν.

Ἐπῆρχεν ἐν τῇ φωνῇ τῆς Ἀμώνης, εἰς τὴν ἀπειλητικὴν αὐτῆς ὄψιν, εἰς τὴν στάσιν τῆς ὄλην, ψυχρὰ καὶ ἀκατάβλητος λύσσα.

Δι' ὑπερανθρώπου δυνάμειος ἀνηγέρθη διὰ μίαν καὶ διὰ τῶν σιδηρῶν δακτύλων του ἤρπασεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὸν λαθροθήρα.

Ἀλλ' ὁ βρόχος ἐκρατεῖτο καλῶς.

Ἡ Σιμώνη ἐκρεμάσθη εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ βρόχου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν δι' ὅλης τῆς δυνάμειος της, ἀφίνουσα πραγματικὸν βρυχηθμόν.

Δὲν ἦτο γυνή, ἦτο μαινάς.

— Σκότωσέ τον! σκότωσέ τον! ἐκραύγαζεν.

Τὸ σχοινίον ἔκοψε τὰς σάρκας καὶ ἀπέπνιξε τὸν φύλακα, ὅστις ἠγωνία.

Ὁ Λαβράνης ἀφῆκεν ἔσχατον γογγυσμόν καὶ ἐξηπλώθη ὑπτιος.

Ἡ Ἀμώνη ριφθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀπέπνιξε μεθούσα ἐξ ὀργῆς, παραφερομένη ἐκ τοῦ μίσους. Ὁ ἀθλίος ἐρόγγχασεν ἐπὶ ἐν λεπτόν, ἐβύθισε τοὺς ὄνυχας εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀγωνιῶν ἐν ὑστάτῳ σπασμῷ ἐξέπνευσεν.

Ὁ Σίμων ἠνοιξε τὸν χιτῶνά του διὰ νὰ δροσίσῃ τὸ στήθος εἰς τὸν παγετώδη τῆς ἐσπέρας ἀνεμὸν.

Ὁ ἰδρὼς ἔρρεεν ἐκ τοῦ σώματός του.

Ἐκλείσει τὸ ἐγχειρίδιον αὐτοῦ, οὐ δὲν ἐχρήσατο.

Ἡ Ἀμώνη κύπτουσα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ φύλακος τὸ ἐθεώρει ἐν θριάμβῳ.

— Αἶντε! δὲν θὰ μὰς καταγγείλῃς περὶ εἰς τὸν καλὸ σου ἀφέντη, ποῦ τοῦ κλέβεις τὰ ἑκατομμύρια.

— Ἐπληρώθη, εἶπε λακωνικῶς ὁ πεταλωτής· ἃς φροντίσωμε διὰ τ' ἄλλα.

Ἡ σελήνη εἶχε δύσει· ἦτο περίπου ἡ δευτέρα ὥρα τῆς πρωίας.

ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τοῦ ἀθλίου Λαβράνης, ἐκένωσαν τοὺς σεσωρευμένους σάκκους ἐπὶ τῆς χειραμάξης καὶ ἐπρόσθεσαν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν εἰς τὸν σωρὸν τοῦ σπηλαίου.

— Πόσα νὰ ζυγίζουν; εἶπεν ἡ Ἀμώνη, παρατηροῦσα τὸν σωρὸν τοῦ χρυσοῦ, ὅστις ἔλαμπεν εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτῃς ἐκείνης.

— Δὲν εἰζεύρω. Ἐξακόσιαις ἢ ἑπτακόσιαις λίτραις ἴσως.

Ἦτο δύσκολον εἰς αὐτοὺς νὰ ὑπολογίσωσιν.

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ χρῆμα-τοκιβώτιον τοῦ μαρκησίου περιεῖχε πλέον τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων εἰς χρυσόν.

Ἦτο ἐντελὼς κενόν.

Μόλις θὰ εὕρισκί τις ἐν αὐτῷ λουδοβικεῖα τινα, λησμονηθέντα ὑπὸ τοῦ Λαβράνης ἐν τῇ ταραχῇ καὶ τῇ βίᾳ του.

Ἀλλ' ὁ Σίμων ἠδιαφόρει διὰ τὰς λεπτομερείας ταύτας.

— Τί μὰς μέλλει, ἀπήντησεν, ἀφοῦ αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν εἶναι 'δικὰ μας.

— Μάλιστα, ἀντεῖπεν ἡ Σιμώνη, ἀφοῦ μόνον ἐμεῖς εἰζεύρωμε ποῦ εἶναι.

Ὁ Σίμων δὲν ἔχανε τὸν καιρὸν του, δὲν ἦτο ἀπληστος.

Ἐκάλυψε τὸν ὑπερμεγέθη σωρὸν διὰ χρώματος καὶ ἄμμου καὶ ἐξήλειψε τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεώς των.

Ἐπειτα, τῇ συνεργείᾳ τῆς συζύγου του, διότι μόνος δὲν ἠδύναντο, ἐπανεθέσε τὸν λίθον εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν.

Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποπτευθῇ τις, ὅτι συνήφθη πάλιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ὅτι δρᾶμα ἀγρίον ἀληθῶς συνετελέσθη πρὸ μικροῦ.

Τὸ ἀποσκληρυνθὲν ἔδαφος δὲν διетήρησεν οὐδὲν ἔχνος, μόνον βάπτοι τινὲς τετραυμένον ἠδύναντο νὰ ἐγεῖρσιν ὑπονοίας, ἀλλὰ καὶ ἡ διαβάσις ἐλάφου ἢ ἀγριοχοίρου δύναται νὰ φέρουν τόσῃ θραύσιν ἄλλως τε σπανίως ἐφάνετο ἀνθρώπος εἰς τὰ ἀγρία ἐκεῖνα μέρη.

— Καὶ τὸν κατηραμένον αὐτὸν τί θὰ τὸν κάμωμεν; ῥώτησεν ὁ Σίμων.

— Τὰ θηρία τὸν πέρνουν ἐπάνω τους, εἶπεν ἡ Σιμώνη, ἃς τὸν πᾶμε μακριὰ.

— Ποῦ λοιπόν;

— Ἀκολουθήσέ με.

Καὶ ἔσυρε τὸ πτώμα ἐκ τῶν ποδῶν, τὸ ἐφόρτωσεν ἐπὶ τῆς χειραμάξης, ἣν ἔσυρεν αὐτὴ ἡ ἰδία.

— Σὺ δὲν ἔχεις δύναμι, εἶπεν εἰς τὸν πεταλωτήν, ἔλα καὶ τέντωσε τ' αὐτιά σου.

Ὡδευσαν τότε ἐπὶ μίαν λεύγαν διὰ τοῦ δάσους, ἱστάμενοι συχνὰ πότε μὲν ἵνα ἀναπαυθῶσι καὶ ἄλλοτε ἀκροώμενοι τοὺς παραδόξους θορύβους τῶν ἀγριοχοίρων, θραυόντων τοὺς βάττους, ἢ τῶν ἐλάφων καὶ λαγῶν φευγόντων ἐν τῷ σκότει.

Οὐδένα συνήντησαν.

Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησαν ἐν μέσῳ ἀρτίως ξυλευθέντος μέρους, ἀκούντως ὑψηλοῦ, πυκνοῦ καὶ σχεδὸν τόσον ἀδιαβάτου, ὅσον τὰ βάθη τῶν παρθένων δασῶν.

— Δὲν θὰ ξυλευθοῦν ἐδῶ παρὰ μετὰ ὀκτῶ χρόνι, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Καὶ πρὶν περάσουν ὀκτῶ ἡμέραι θὰ τοῦ ἀσπρίσουν τὰ κόκκαλα, προσέθηκεν ἡ Σιμώνη.

Χάσματα, ὅπαι χαίνουσιν, ὡς φρέατα, ἠνοίγοντο ἔνθεν κάκειθεν ἐν μέσῳ τοῦ δάσους.

Ἦσαν ἀρχαῖοι λάκκοι μεταλλορυχείου.

Ὁ πεταλωτής ἔρριψεν ἐκεῖ τὸ πτώμα καὶ τὴν χειράμαξαν.

Ὅτε διὰ μακρᾶς περιστροφῆς ἐντὸς τοῦ δάσους, ὅπως κάμνουσιν οἱ ἀγριοχοί-

ροι, ὁ Σίμων καὶ ἡ Ἀμώνη, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, μακρὰ ἐρυθρὰ ταινία αἱματόχρους διεγράφετο πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ὁρίζοντος.

Ὁ πεταλωτὴς ἐστράφη εἰκοσάκις ἐνῶ ἐβάδιζεν. Ἐνόμιζεν, ὅτι ἤκουεν ἀνθρώπινον βῆμα ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσπύγγιζε τὸ μέτωπόν του, ἐκ τοῦ ὁποίου ρανίδες ἰδρωτός ἔρρεον, καίτοι ὁ βορρᾶς ἔπνεε καὶ ὁ πάγος ἐσκληρυνε τὰ ξηρὰ χόρτα.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὠρθοῦντο, οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο.

— Βλέπεις, εἶπεν εἰς τὴν Ἀμώνην, αὐτὸς ὁ σκοτωμένος δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀπὸ κοντά.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην του, ἐκλείσεν ἀποτόμως τὴν θύραν, ὡς εἰ κατεδιώκετο ὑπὸ φαντάσματός τινος. Ἡ ἡμέρα ἤρχει ἀκόμη νὰ φανῇ καὶ οὐδεὶς τοὺς ἀπῆντησε.

Τὴν νύκτα ἐκείνην αὐτοὶ μόνοι καὶ ὁ φύλαξ διήλθον τοῦ δάσους.

ΚΔ

Παρερχόμεθα τὰ ἀσήμαντα ἄλλως συμβάντα, ἅτινα παρεκκολλήθησαν τὸν τριπλοῦν θάνατον τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί, τοῦ πιστοῦ Διονυσίου καὶ τοῦ Λαβράνης.

Τὴν ἐπαύριον μέχρι τῆς ἐνδεκάτης οὐδεὶς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς σιωπῆς, ἥτις ἐβασίλευεν εἰς τὴν πτέρυγα, τὴν ὑπὸ τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί κατοικουμένην.

Οὐτε αὐτὸς οὔτε, ὁ Διονύσιος ἐφάνησαν, ἀλλ' οἱ δύο γέροντες σπανίως ἐφαίνοντο πρὸ τοῦ προγεύματος.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ μάγειρος ἔκρουσε πάσῃ δυνάμει τὸν κώδωνα, τὸν τοποθετημένον ἐπὶ τοῦ γείσου τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου του, διὰ νὰ καλέσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ γεῦμα.

Οὐδεὶς ἐκινήθη.

Ἐσήμανεν ἐκ δευτέρου.

Ἀλλ' οὐδεμία καὶ πάλιν ἀπάντησις.

Ἀπορῶν τί νὰ πράξῃ, ἀπέστειλεν ἕνα παραμάγειρον ἵνα ἴδῃ εἰς τὸ οἶκον τοῦ μαρκησίου.

Ἡ θύρα του δὲν ἦτο κεκλεισμένη διὰ κλειδός.

Ὁ παραμάγειρος, ἀφ' οὗ ἐκτύπησε, παρετήρησε δειλῶς εἰς τὸν πρόδομον τῆς αἰθούσης, ἔπειτα, ἐνθαρρυνόμενος βαθμηδόν, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν αἶθουσαν, ἥτις προηγεῖτο τοῦ κοιτῶνος.

Ἐκεῖ, ὡς ἐνθυμούμεθα, ὁ Λαβράνης εἶχεν ἐναποθέσει τὸ σῶμα τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ θύματος τοῦ Διονυσίου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαρκησίου ὡς καὶ οἱ τοῦ θαλαμηπόλου του, ὑπεμέτρως ἀνοικτοί, ἠτένιζον τὸν παραμάγειρον διὰ τῶν λευκῶν ὀφθαλμῶν των.

Ὁ παραμάγειρος ἔρριπεν ὀξεῖαν κραυγὴν καὶ ἔφυγε κατατρομασμένος.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐρίφη ἐπὶ ἑδρας, προφέρων λέξεις ἀσυναρτήτους.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν, ὁ προϊστά-

μενος αὐτοῦ, παχύσκαρος ἀνὴρ μὲ κοιλιὰν ὑπέμετρον.

Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μάθῃ τι παρὰ τοῦ παραμαγείου, ἀνέβη ὁ ἴδιος εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα μετὰ τοῦ Λουκά Φαρζεάς, ὅστις κατὰ τύχην εὗρίσκετο ἐκεῖ, διὰ νὰ μάθῃ περὶ τοῦ Λαβράνης, ὃν ἀπὸ τῆς πρωίας δὲν εἶχεν ἰδεῖ.

Καὶ δὲν τοὺς ἐτρόμαξε μὲν, ὡς τὸν παραμαγείρον, τὸ θέαμα, ὅπερ εἶδον, ἀλλὰ τοὺς ἐφάνη παράδοξον.

Τὸ ν' ἀποθάνῃ ὁ μαρκησὶς ἦτο φυσικόν· ὅταν πρόκηται περὶ γέροντος ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν πρέπει νὰ περιμένη τις τὴν τελικὴν ταύτην καταστροφὴν. Ἀλλὰ ἡ σύμπτωσις τῶν δύο τούτων θανάτων, ἦτο παράδοξος.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν.

Ἡ ἐπιστήμη θεραπεύει ἐνίοτε τοὺς ἀσθενεῖς, ἀλλ' οὐδέποτε ἀνασταίνει τοὺς νεκρούς.

Ὁ Διονύσιος καὶ ὁ κύριός του ἦσαν νεκροί· δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία.

Ὁ μάγειρος καὶ οἱ λοιποὶ ὑπηρέται, οἵτινες ἔδραμον, ἐβεβαιώθησαν περὶ τούτου καὶ ἐσκέφθησαν ὀρθῶς, ὅτι τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ καλέσωσι τὴν ἀρχὴν καὶ νὰ ἀφήσωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν κατάστασιν εὐρήθησαν.

Ταχυδρόμος ἐστάλη ἐπευσμένως εἰς Σατώ-Σινόν.

Ἀλλ' ἐξ λεῦγαί δὲν διανύονται ἐντὸς λεπτοῦ καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν κινεῖται εὐκόλως ἀνευ ἀναβολῶν καὶ προετοιμασίας.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ ἐπισήμων ὑποκειμένων, ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ γραμματεὺς, συνωδευόμενοι ὑπὸ ἱατροῦ καὶ χωροφυλάκων, ἀφίκοντο εἰς Σεβὰν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ἐν τῇ μεταξὺ νέᾳ ἀνεφάνη περιπλοκή.

Ὁ Λουκάς Φαρζεάς καὶ οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ, μετέβησαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἔκρουσαν τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ Λαβράνης, κειμένης ἐν περιβόλῳ, ἐπὶ τῆς κλιτύος ὄρους, ἐν μέσῳ δένδρων.

Ἐντὸς αὐτῆς οὐδεὶς ἐφαίνετο δίδων σημεῖον ζωῆς. Ἡ θύρα δὲν ἠνοίγετο.

Διαταγῇ τῶν δικαστῶν ἐθραύσθη.

Ἡ κλίνη ἦτο ἄθικτος, τὰ πάντα δὲ εὗρίσκοντο ἐν τάξει. Αἱ καρδιναὶ τοῦ φύλακος ἤστραπτον εἰς τὴν θέσιν των, ἐπὶ τοῦ καταπετάσματος τῆς ἐστίας.

Ἀλλ' ὁ Λαβράνης δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ὁ δικαστὴς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς συνεσκέφθησαν.

Ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε ὄψιν ἐγκλήματος, καὶ ὁ ἱατρός, χωρὶς οὐδὲν νὰ διχθεσθαιώσῃ, ἐπίστευεν ὅτι περὶ βιαίου θανάτου τοῦ θαλαμηπόλου πρόκειται.

Πράγματι, τὸ κρανίον τοῦ γέροντος, ἔφερε μὲν τὰ ἴχνη τῆς φοβερᾶς πυγμῆς, ἀλλ' αἱ κακώσεις ἐκεῖναι ἠδύναντο νὰ προέλθωσι καὶ ἐκ τῆς πτώσεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἦσαν σκοτεινὰ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ

δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἡ κλοπὴ ἦτο τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος.

Τιμαλφῇ μεγίστης ἀξίας ἦσαν ἔρριμμένα ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ μαρκησίου καὶ στηλαὶ λουδοβικεῖων ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν παντὸς εἰσερχομένου ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Καὶ ἐξωτερικῶς τοῦλάχιστον τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτον ἄθικτον.

Ὁ κ. δὲ Τανναί ἠγάπα νὰ βλέπῃ πάντοτε ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του χρυσόν. Ἦτο ἡδονή, ἀπόλαυσις ἀπαράβλητος διὰ τὴν φιλαργυρίαν του· καὶ δὲν εἶχον μετατοπίσῃ οὐδὲ τῶν στηλῶν ἐκείνων τοῦ χρυσοῦ, οὐδὲ ἀποφυλλίσῃ τὰ δέματα τῶν χαρτονομισμάτων, τῶν εὕρισκομένων ὑπὸ τὰ ἐξ ὀρειχάλκου ἀγάλματα· ἡ ὑπὸ τὰ μαρμαρίνα ἀγγεῖα.

Ὑπῆρχεν ἐκεῖ δωδεκάς χιλιάδων φράγκων, καὶ ὁ κλέπτης ἤθελε κλέψῃ αὐτά.

Καὶ ἂν ὁ Λαβράνης ἀνευρίσκετο, οἱ δύο οὗτοι νεκροὶ δὲν θὰ διήγειρον τὴν ἐλαχίστην κατ' αὐτοῦ ὑπόνοιαν, καὶ τὸ σχέδιόν του θὰ ἦτο ἐπιτυχῶς σχεδιασμένον.

Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ποῦ ἦτο; Πῶς ἐξηφανίσθη; καὶ διατί;

Ἀνακριτὴς τῆς περιφερείας ἦτο ἀνθρωπος τεσσαρακοντούτης περίπου, ἰσχνός, κατατρυχόμενος ὑπὸ φιλοδοξίας, βλέπων παντοῦ ἐγκληματίας καὶ ἀναπτύσσων εἰς πᾶσαν περίστασιν ὑπέμετρον ζῆλον.

Ἐξήτασε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πύργου, τοὺς φύλακας· ὑπέβαλεν αὐτοῖς ἐρωτήσεις πολλάς, εἰς ἃς ἐκείνοι ἀπῆντων κατὰ βούλησιν.

Ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ Λαβράνης ἦτο ὡς πολλοὶ ἄλλοι ταχὺς τοὺς πόδας, ἰσχυροῦ σώματος, πίνων πολὺ, ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, ἀρκετὰ μεγάλην γλῶσσαν, ἰσχυρὰν ὑγείαν καὶ φύσιν ἀγέρωχον καὶ ἀπότομον.

Ἦτο πιστὸς ἄλλως τε εἰς τὰ καθήκοντά του καὶ ἀπελάμβανε τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου του.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν:

— Εἶχεν ἐχθρούς;

Οἱ φύλακες ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Τοὺς λαθροθήρας, ἐπὶ παραδείγματι;

Οὐδεὶς ἀνέλαβε τὴν εὐθύνην νὰ κατηγορήσῃ τινά, ἐν τούτοις πάντες ὡς ἐξ ἐνοστίκτου ἐσκέφθησαν Σίμωνα τὸν νυκτοβάτην καὶ τὴν Ἀμώνην.

Ὁ ἀνακριτὴς ἦτο ἐπίμων.

Ἐνεθυμήθη τὰς ἐπανειλημμένας καταδικὰς τοῦ πεταλωτοῦ.

Ἦτο ἔνδειξις τούτου.

Ἐπίστευσεν ὅτι πρόκειται περὶ διασήμενου τινὸς δίκης, ἐπισυρούσης τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, καὶ ἥτις θὰ τῷ παρεῖχε τὴν ταχεῖαν προαγωγὴν ἣν ὄνειροπόλει.

Προσωρινῶς συγκατετέθη νὰ ἐνταφιασθῶσιν οἱ δύο νεκροί, συνέταξε πρακτικὸν σκοτεινόν, ὅπως ἦτο καὶ ἡ ὑπόθεσις, ἠτοίμασε γνωστοποιήσιν διὰ τὸν κληρονόμον τοῦ μαρκησίου, ἣν ἀπέστειλεν ἀμέσως, κολακευτικὴν εἰς τὸ ἄκρον, ὅπως ἐπισύρῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου, κατασταθέντος ἀρχηγοῦ τῆς πλου-

σιοτάτης οικογενείας τῶν Τανναί καὶ διη-
θύνθη ἔπειτα εἰς τὸ χωρίον Σεβὰν μετὰ
τῆς ἀκολουθείας του.

Εἶχε τὸν σκοπὸν του.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τῆς δικαιοσύνης
ἀπῆλθον τοῦ πύργου, ὁ μάγειρος, ἀπευ-
θυνθεὶς πρὸς τὸν Λουκᾶν Φαρζεᾶς καθή-
μενον παρὰ τὴν ἐστίαν, εἶπεν αὐτῷ :

— Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν,
δὲν εἶμαι εἰσαγγελεύς, ἀλλὰ τὸ βλέπω
καθαρὰ. Ὁ Λαβράνης ἦτο κουτοπόνη-
ρος· ἐγνώριζε τὰ πλοῦτῃ τοῦ ἀφέντη.
Ὅταν ὁ κακόμοιρος ἐξεψύχησεν ἦτον ἐκεῖ.
Τὸν εἶδα ποῦ μίλουσε μὲ τὸν μαρκήσιο. Ἐ-
πειτα ἀπὸ τὸ δειπνο, θὰ πῆρε τὸ κλειδί,
θ' ἄδειασε τὴν κάσσαν καὶ θὰ τόστριψε μὲ
τὸν παρᾶ. Δὲν τὸν ἐχώνευα αὐτὸν τὸν κα-
τεργάρη. Ἐκολάκευε τὸν ἀφέντη καὶ ἀπό-
περνε τοὺς ἄλλους.

Ὁ Φαρζεᾶς οὐδὲν ἀπήντησε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Σολάνζης,
ἦτο σιωπηλός, κατηφής ὡς ὁ οἶκός του,
ὁ ἄλλοτε τόσον εὐθυμὸς καὶ τόσον ἀνθη-
ρὸς καὶ τὸν ὅποιον ἤδη ἡμέλει. Οἱ σύζυ-
γοι τοῦ Ἐλάφω-Περάματος ἡγαπῶντο
πάντοτε, ἀλλὰ μόλις ὠμίλουν μεταξὺ
των. Ὁ Λουκᾶς ἀπεγοητεύθη τῆς ζωῆς
καὶ περιωρίζετο νὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν
του μετὰ στρατιωτικῆς ἀκριβείας.

Ὡς πρὸς τὴν Καταλίαν, αὕτη ἔζη, οὐ-
τως εἶπεν, ἐν τῷ οἴκῳ, κατεχομένη ὑπὸ
μίας μόνον σκέψεως, τὴν ὁποίαν τὰ βλο-
συρὰ βλέμματά της προέδιδον, ὅταν ἠτέ-
νιζον εἰς τὸν πύργον.

Ὁ φύλαξ ὕψωσε τοὺς ὦμους, ἔλαβεν
ἐπ' ὦμου τὴν καρδίαν του καὶ ἀπῆλθε
χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ.

— Ὁ φτωχός, σὲ κάνει ν' ἀνατριχιά-
ζης μόνον νὰ τὸν βλέπῃς, εἶπεν ὁ μάγει-
ρος.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἔφυγεν ἡ κόρη
του, παρετήρησεν ἱπποκόμος τις. Αὐτὸ τοῦ
γύρισε τὸ μυαλό.

— Ἐνα πλάσμα τόσο εὐγενικό!

— Ἦτουν πολὺ ὠραία, καὶ δὲν θὰ κα-
θότουν νὰ μουχλιάζῃ ἐδῶ.

— Θὰ ἔκλαια τὸν προκομμένο ποῦ τὴν
πῆρε, ἐπανελάβεν ὁ μάγειρος, ἂν ὁ Φαρ-
ζεᾶς τὸν ἐπερίμενε σὲ καμιά γωνιᾶ μὲ τὸ
τουφέκι του.

— Δὲν εἶναι αὐτός ὁ χειρότερος.

— Ποῖος ἄλλος λοιπόν;

— Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ. Λέγουν πῶς
οὔτε τρώγει, οὔτε πίνει· σοῦ κάνει λύπη.

— Παιδιά μου, εἶπεν ὁ γέρω Βροδέν, σὲς
συμβουλεύω νὰ μὴν παραμιλάτε, δι' αὐ-
τὴν τὴν μικρὴ Σολάνζ ἐδῶ μέσα.

— Διατί;

— Πρὸ πάντων ὕστερα ἀπὸ κάμποσαις
ἡμέραις, ὅταν θὰ εἶναι ἐδῶ ὁ μαρκήσιος
μὲ τὸν πιστό του τὸν Σεργέ. Διότι, νὰ
σὰς τὸ εἰπῶ μεταξὺ μας, νομίζω πῶς αὐ-
τοὶ εἶναι ὑπερδεσφόμενοι στὴ δουλειᾶ. Σὲς
εἰδοποίησα τ' ἄλλα τὰ ξέρετε.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ μάγειρος, θὰ περιορί-
σωμε τὴν γλῶσσά μας, γέρω πονηρέ!

Ὁ δικαστής, ὁ εἰσαγγελεύς καὶ οἱ ἀκό-
λουθοι αὐτῶν ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν
ἀπέναντι τοῦ σιδηρουργείου.

Ὑποτρέμον πῶς ἐφώτιζε τὴν καλύβην.

Ὁ χωροφύλαξ, ὅστις ἔπνευε παρὰ τὴν
θυρίδα τῆς ἀμάρτης, ἐσταμάτησε τὸν ἀμα-
ξηλάτην καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Ἐκεῖ εἶναι.

Καὶ προηγούμενος τῶν δικαστῶν, οἵτι-
νες ἔβαινον ἀμνηχανοῦντες διὰ τῶν ἀκαν-
θῶν καὶ τῶν σχίνων, ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Ἀνοίξατε, διέταζεν.

Φωνὴ βραγχῆν ἀπήντησεν ἔσωθεν.

— Ἀμέσως!

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Ἀμώνης.

— Τί διακρίσεις! νὰ ταράζουν τὸν κό-
σμο τέτοια ὦρα, ἐγρύλλισεν, ὑψοῦσα ἄ-
νωθεν τῆς κεφαλῆς της κηρίον προσηρμο-
σμένον εἰς φιάλην.

— Χωροφύλακες! ἐφώνησεν ἰδοῦσα τὴν
στολήν των. Τί θέλουν; νὰ μᾶς φυλακί-
σουν!

Ὁ δικαστής ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε
σοβαρῶς :

— Ἐρχόμεθα νὰ σὰς ἐξετάσωμεν.

— Σὲ τί ἀπάνω; Θεέ μου!

Ὁ εἰσαγγελεύς, ὅστις ἐγνώριζε πρὸ
πολλοῦ τὸν Σίμωνα καὶ τὴν Ἀμώνην, διότι
ἡγόραζε κυνήγιον παρ' αὐτῶν, ἔνευσε διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις
παρεμέρισε ταπεινῶς.

— Ἐμβάτε λοιπόν, καλοὶ μου κύριοι,
εἶπεν.

— Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός σου; ἡρώτη-
σεν ὁ δικαστής.

— Ἀλλοίμονον! στὸ κρεβάτι του μι-
σοπεθαμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ποῦ πῆρε
στὴ φυλακὴ σας.

— Ἀ! εἶναι ἀσθενής; εἶπε μετὰ δυσ-
πιστίας ὁ δικαστής.

— Μόλις στέκεται στὰ ποδάρια του,
δὲν βγαίνει καθόλου, παρὰ γιὰ νὰ κἀνῃ
δυὸ βήματα νὰ πάρῃ ἀγέρα, ὅλος ὁ κόσμος
θὰ σὰς τὸ εἰπῇ εἰς τὸ χωριό.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ,
μὲ ἐβεβαίωσαν περὶ τούτου οἱ Τρεμόρ.

— Οἱ φιλόανθρωποι γείτονές μας, οἱ
ὅποιοι μᾶς διατηροῦν εἰς τὴν δυστυχίαν μας.

Ἐφαίνετο μᾶλλον περίεργος νὰ μάθῃ
τί ἔφερεν ὅλους ἐκείνους τοὺς κύριους ἐν
τῷ σιδηρουργεῖῳ, ἢ ἔντρομος διὰ τὴν πα-
ρουσίαν τῶν δικαστῶν.

Ὁ Σίμων δὲν ὠμίλει ποσῶς, ἀλλ' ἔμε-
νεν ἀκίνητος ἐν τῇ κλίνῃ του, καταβε-
βλημένος ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

Ὁ ἱατρός ἐψηλάφισε τὸν σφυγμὸν του,
ὃν εὔρε λίαν τεταραγμένον· καὶ ἦτο τῷ
ὄντι, διότι ὁ πεταλωτὴς ἐταράχθη πολὺ
περισσότερον τῆς συζύγου του.

— Ὁ ταλαίπωρος δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ,
εἶπεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

— Συνέβησαν δυστυχήματα εἰς Σεβὰν,
εἶπεν ὁ δικαστής μετ' ἐμφάσεως.

— Εἰς τὸν πύργον; ἐφώνησεν ἡ Σι-
μώνη.

— Ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε.

— Μπα! δὲν χρησιμεύει λοιπὸν πλεῖα
ὁ πλοῦτος σὲ τίποτα; εἶπεν αὐθαδῶς.

— Εὗρον τὸν θαλαμηπόλον του νεκρὸν
πλησίον του.

— Τὸν κύρ Διονύσι! ἦτον ἄνθρωπος
γλυκός καὶ πολὺ τίμιος.

— Καὶ προσέτι εἰς τῶν φυλάκων ἐξη-
φανίσθη, ὁ Βικέντιος Λαβράνης.

— Ὡ! ὅσον δι' αὐτόν, εἶπεν ἡ Ἀ-
μώνη, θὰ τὸν ξαναῤῥουν· μὴν ἀμφιβάλλε-
τε, δικασταὶ μου. Εἶναι πονηρός.

— Ἄν ποτε νὰ μᾶς πληροφορήσετε τί
ἀπέγεινε;

— Δὲν μοῦ τὸν ἔδωσαν νὰ τὸν φυλάξω.

Ὁ λοχίας τοῦ ἱππικοῦ ἐξήταζε τὸ ὄ-
πλον τοῦ Σίμωνος, χωδροειδὲς ὄπλον ἐπι-
διορθωμένον.

— Μὴ παίζῃς μ' αὐτό, ἀνέκραξεν ἡ
Ἀμώνη, ἔμπορὶ νὰ πάρῃ φωτιὰ στὸ χέρι
σου καὶ νὰ σὲ πληγώσῃ· εἶναι γεμάτο
διὰ τὰ ζῶα ποῦ τριγυρίζουν τὸ σπῆτι,
ἀλλὰ ἀπὸ πολὺ καιροῦ δὲν τὸ μεταχειρίζο-
μεθα.

— Τί κάμνεται ἀπὸ τινων ἡμερῶν; ἐ-
πανελάβεν ὁ δικαστής.

— Ὅ, τι βλέπετε· περιποιῶμαι τὸν Σί-
μωνα.

— Δὲν μνησικακεῖτε κατὰ τοῦ Λα-
βράνης;

Ἡ Ἀμώνη ἠνοιξε ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς καὶ ἐφάνη εἰς ἄκρον ἐκπεπληγμένη.

— Καὶ γιατί, Χριστέ μου;

— Διότι σὰς κατεδίωκε καὶ ἐνήργησε
νὰ καταδικασθῇτε πολλάκις.

— Ἀφοῦ ἐπταίσαμε;

Εἶχε τόσον ἄθῳ τὸ ἦθος, ὥστε ἱερεὺς
θὰ τὴν μετελάμβανε τῶν ἀχράντων μυ-
στηρίων ἂνευ ἐξομολογήσεως!

Ὁ δικαστής ἡπατήθη. Ὁ εἰσαγγελεύς
διεσκέδαζε μὲ τὴν σκηνὴν ἐκείνην.

— Ἀ! καλέ μου ἄνθρωπε, ἐσκέπετο
ἐκείνη, γελᾷ δέκα ὥς σέ.

Ἄλλως τε οὐδὲν ἐμαρτύρει, ὅτι ὁ Σί-
μων καὶ ἡ Ἀμώνη ἦσαν ἔνοχοι.

— Ὡστε οὐδὲν γνωρίζετε ἐκ τῶν ὄ-
σων συνέβησαν; ἐπανελάβεν ὁ δικαστής.

— Πῶς νὰ τὸ μάθωμεν; ὁ Λαβράνης
δὲν ἐχάθη καὶ ἡσυχάστε. Ἐκτός ἂν ἔχη
κανένα λόγον νὰ μὴν ξανάλθῃ, εἶπεν ἡ
Σιμώνη, ὡς ὁμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν.

— Ποῖαν ἀφρομήν;

— Δὲν μαντεύω· ἀλλ' ἂν ἤμουν δι-
καστής θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω. Ὁ κύριος
μαρκήσιος τὸν ἐμπιστεύετο, καὶ ξέρετε
ἐσώρηνε πολλὰ χρήματα.

— Λέγεις, λοιπὸν ὅτι ὁ Λαβράνης,
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του, ἠδύ-
νατο ν' ἀρπάξῃ τὰ χρήματά του καὶ νὰ
φύγῃ.

— Δὲν λέγω τίποτα, καλέ μου κύριε.
Λέγω μόνον, ὅτι ἂν ἤμουν δικαστής θὰ
ἐπροσπάθουν νὰ μάθω, καὶ μοῦ φαίνεται
πῶς δὲν εἶναι δύσκολον, μὲ τὸν Θεόν.

— Ὡμίλησεν ἀρετὰ καθαρῶς, παρε-
τήρησεν ὁ εἰσαγγελεύς. Ἀς ἀναχωρήσω-
μεν! Εἶναι ἀργά. Θὰ σκεφθῶμεν καθ' ὁ-
δόν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄγνοοι ὡς
πρόβατα.

— Σὰν τὸ παιδί ποῦ βυζαίνει, δικα-
σταί μου, εἶπεν ἡ Ἀμώνη μετὰ τὸν φυσι-
κώτερον τόνον· ὁ Σίμων δὲν θὰ ἔβλαπτε
οὔτε πρόβατον.

Ἡ συνοδία ἀπῆλθε τῆς πενιχρᾶς κα-
λύβης.

Ἡ Ἀμώνη ἔμεινεν εἰς τὸ παράθυρον

μέχρις οὗτου οὐδὲν ἠκούετο μακρόθεν.

Τότε ἐπανήλθε παρὰ τοῦ Σίμωνι :

— Βλάκες, εἶπεν. Ἄς γυρεύουν τὸν κακούργον τοὺς Λαθράνς. Κοιμάτε ἐκεῖνος σὲ ἕνα λάκκῳ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ τὸν βγάλουν. Ἐμεῖς κρατοῦμαι τὸν παρὰ τοῦ μαρκησίου.

— Τί θὰ τὸν κάμωμε ! εἶπεν ὁ Σίμων φιλοσοφικῶς.

Οἱ δύο νεόπλουτοι ἦσαν ἐξηντηλημένοι ἐκ τοῦ κόπου· ἡ ἀμαξία τῆς δικαιοσύνης δὲν εἶχε μακρυνθῆ· λεύγαν ἀπὸ τοῦ σιδηρουργείου, καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῆς ἀθλίας στρωμνῆς των, ἐν τελείᾳ λήθῃ τοῦ ἀχρήστου θησαυροῦ των.

Ἐν τῷ διπλῷ ἐγκλήματι τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Λαθράνς, συνέβη ὅ,τι εἰς πολλούς.

Ἡ δικαιοσύνη ἀπεπλανήθη.

Μετὰ τὴν ἐνταφίανσιν τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, ὁ κόμης Ὀλιβιέρος καταστάς μαρκήσιος τοῦ Τανναί-Κουλάνζ, ἔκαμεν ὑπολογισμούς, οἵτινες τῷ ἀπέδειξαν, ὅτι σημαντικὴ ἀφαίρεσις ἐγένετο πρὸς ζημίαν του.

Ἀνίχνευσε πάσας τὰς γωνίας τοῦ πύργου τοῦ Σεβὰν καὶ ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους, τὸ ὑπόγειον, ἐνθα ὁ φύλαξ ἐξετέλεσε τὴν δολοφονίαν τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἡ κλοπὴ κατέστη πασιφανής.

Ἐμμενον ἀκόμη νομίσματα τινα χρυσὰ ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ, τὸ ὁποῖον ἤνοιξαν διὰ διαρρήξεως.

Ἀλλὰ ἐκοιλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁ θησαυρὸς ἀφῆρθη ὑπὸ κακούργου, ἐπεγομένου νὰ τελειώσῃ.

Τὸ νὰ λυπηθῇ θὰ ἦτο μάταιον· ἡ μόνη διόρθωσις ἦτο νὰ συλληφθῇ ὁ Λαθράνς.

Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Σατώ-Σινόν· ἀπέστειλε τηλεγραφήματα εἰς πάσας τὰς ὑδρογείους τὰς γωνίας. Ἐδαπάνησεν ἀπειρα χρήματα καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἔμαθεν.

Ἀντὶ νὰ προαχθῇ, ἐπεπλήχθη ἐντόνως καὶ κατηγορήθη ἐπὶ ἀξιοσημειώτῳ ἀνικανότητι.

Ὁ μαρκήσιος παρηγορήθη διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἡ περιουσία του δὲν ἠλαττοῦτο ἐπικισθητῶς.

Ἐγκατέλειπε τὸ Σεβὰν καὶ ἐγκατέσταθῃ εἰς τὸ μέγαρόν του τῆς παρόδου Μαντινὸν μετὰ τῆς μαρκησίας.

Ἡ Ἑλένη ἀπώλεσε ταχέως τὸ ἐξωτερικὸν τῆς θαλλούσης νεότητος.

Κατέστη σοβαρώτερα, κατηφής. Χροιά μελαγχολίας διεχύθη ἐπὶ τῶν χαρακτήρων αὐτῆς, τῶν τόσῳ ἡδέων. Ἐξάμηνος συζυγικὸς βίος τῇ παρέξε πῆραν τοῦ βίου πικράν.

Πλασθεῖσα διὰ τὸν ἔρωτα, ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἐγκαταλειμμένην καὶ προδοθεῖσαν. Χωρὶς νὰ ἔχῃ ὀρισμέναν ἐνδείξεις, ἐμάντευε τὰς ραδιουργίας, ὑφ' ὧν περιεκυκλοῦτο, καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζουσα τὰς λέξεις ἐκεῖνας, τὰς δηλούσας πάσης ἐλπίδος διάψευσιν : «τόσον ταχέως !»

Ἡ εἰκὼν τοῦ Ροβέρτου δὲ Σουβραὶ παρίστατο εἰς τὸ πνεῦμά της συνεχέστερον ἢ ὅσον ἤθελε. Μετὰ μεγίστης δὲ θλίψεως καὶ πικρίας ἀνεμιμνήσκετο τῆς εὐγενούς

καὶ ὑπερῆφάνου ἐκεῖνης ψυχῆς, ἥτις δι' αὐτὴν ἀπώλετο ἡδὴ.

Ὁ μαρκήσιος προσέφερεν εἰς τὸν Φαρζεὰς τὴν θέσιν τοῦ Λαθράνς. Ὁ φύλαξ ἠρνήθη καὶ ἠθέλησε νὰ μείνῃ εἰς Ἑλλάφων Πέραμα.

Ἐκεῖ ἐσκέπτετο τὴν Σολάνζην· ἐκεῖ τὰ πάντα τῷ ὑπενθύμιζον τὴν θυγατέρα ἐκείνην, ἣν περιπαθῶς ἠγάπα, καὶ ὑπέβαλλε τὸ μῖσός του, τὸ καθ' ἑκάστην αὐξάνομενον, καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἡ Κορσικανὴ, ἀκαμπτος ἐν τοῖς αἰσθήμασιν αὐτῆς, δὲν ἄφινε οὔτε νὰ ἐλαττωθῇ, οὔτε νὰ σβύσῃ.

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῶν δύο γερόντων καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Λαθράνς, ὁ Φαρζεὰς καὶ ἡ Καταλίνα ἐκάθηντο πρὸ τῆς θύρας των, κατὰ τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς ἑσπέρας.

Ὁ Ἰούνιος ἦτο περὶ τὸ τέλος του.

Αἱ κιγκλίδες ἠνεώγησαν καὶ ἐφάνη ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ.

Ὁ δυστυχὴς εἶχε καταντήσῃ ἀγνώριστος.

— Ἐρχομαι νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, ἐψέλλισε μὲ τὸ ὄμμα ἐσθεσμένον καὶ τὸ μέτωπον σύνοφρον.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς, Ρωμαῖ ;

— Εἰς τὸ Παρίσι· ἀφίνω τὸ Πριερεὶ διὰ κάμποσον καιρὸν.

Οὔτε ὁ Φαρζεὰς οὔτε ἡ Καταλίνα τὸν ἠρώτησαν τὴν ἀφορμὴν. Μήπως δὲν τὴν ἐγνώριζον ;

— Καὶ τί θὰ κάμῃς εἰς τὸ Παρίσι ;

— Κανὲν ἐμπόριον διὰ νὰ διασκεδάσω.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφός μου, θὰ καλλιερگوῦν τὰς γαίας. Ἐνα ἄξιον παλληκαρί, πατριώτης μας, ποῦ εἶναι ἐκεῖ κάτω, μοῦ ἐζήτησε ὀλίγα χρήματα διὰ ν' ἀποκατασταθῇ. Θὰ τὸν πάρω μαζὶ μου.

— Ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ κερδίσῃς χρήματα, Ρωμαῖ, εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Εἶναι ἀληθές, δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω πλέον ἐδῶ. Εἰς τὸ Παρίσι θὰ βλέπω κόσμο, θὰ ἀλλάξω τὸν ἀέρα καὶ ἔπειτα θὰ... εἶμαι πλησιέστερα μ' ἐκείνην !

Ἡ Ἀμώνη ἐφάνη καὶ αὐτὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τοῦ μέρους τοῦ κήπου.

Ἐνευσε τῇ Καταλίνᾳ, ἥτις τὴν ἐπλησίασεν.

— Ἐχὼ νέα, εἶπε πρὸς αὐτὴν μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Καλὰ ;

— Ναί.

Ἡ Κορσικανὴ τῇ ἔθλιψε κρυφίως τὴν χεῖρα.

— Χαῖρε, κυρὰ Σιμώνη, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἀναχωρῶ αὖριον.

— Καλὰ ! ἀλλὰ ἔξέρεις τί ἐσυμφωνήσαμε. Νὰ λείπουν ἡ ἀδυναμίαις !

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ χωρικοῦ ἤστραψαν.

— Μὴ φοβᾶσθαι, κυρὰ Σιμώνη, τῇ εἶπεν, ἐγὼ δὲν ζῶ τώρα παρὰ δι' ἐκεῖνο ποῦ ἔξέρεις.

— Μὲ τὴν ὑπομονή, φθάνει κἀνείς εἰς τὸν σκοπὸν του. Ἡσύχασε, παιδί μου, θὰ φθάσωμε.

Ὁ Φαρζεὰς καὶ ὁ Ρωμαῖος ἀντήλαξαν τελευταίαν χειραψίαν.

Δὲν ὠμίλησαν πλέον.

Ἀλλὰ ἠννύουν ἀλλήλους.

Τὰ ἐξημμένα πάθη, γεννηθέντα εἰς πάσας τὰς ψυχὰς ταύτας ἐκ τῶν συμβάντων, ἄτινα ἀφηγήθημεν, ἤρχισαν νὰ ἐπενεργῶσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Ὁ Ἐδμόνδος ἤθελε νάνελθῃ εἰς τῆς δεσποινίδος Δεβῶ, νὰ ῥιφθῇ εἰς τοὺς πόδας της, νὰ τῇ εἴπῃ ὅπόσον ἠγάπα αὐτὴν ἡδὴ πρὸ τῆς θυσίας, ἣν ἔκαμε πρὸ ὀλίγου, καὶ ὅπόσον ἡ θυσία αὕτη εἶχε αὐξήσῃ ἔτι τὸν ἔρωτά του, ἀλλ' ὁ Γουσταῦς τὸν ἐκώλυεν.

— Ἡ Νισσέττα ἔχει εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν, τῷ εἶπεν· ὑπάγωμεν εἰς αὐτήν, γράψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἀντωνίναν, αὕτη δὲ τὴν φέρει πρὸς αὐτήν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος· ὑπάγωμεν γρήγορα.

Καὶ τῶνόντι, ἐπέσπευσε τὸ βῆμα.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο τόσον εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ Ἀντωνίνα ἔμελλε νὰ γείνῃ ἰδική του, ὥστε ἡ ιδέα αὕτη διέψευδε σχεδὸν τὴν ἀπαίσιον ἀποκαλύψιν τῆς πρωίας. Ἐν μόνον ἐνεθυμεῖτο : ὅτι ἡ Ἀντωνίνα τὸν ἠγάπα, ὅτι θὰ ἐγένετο σύζυγός του, καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸν δακτύλιον, ὃν τῷ εἶχε πέμψῃ.

— Εἶναι ὠραία, δὲν εἰν' ἔτσι ; ἔλεγε τῷ Γουσταῦ. Ποῖος θὰ μοι ἔλεγε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ὅταν τὴν παρηκολούθοῦμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεζοδρομίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρισκόμεθα τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι σήμερον θὰ εὐρισκόμεν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εὐρίσκομαι ; Ἐμπρός, ἂν ὁ Θεὸς δέν μοι χαρίξῃ μακρὰ ἔτη ζωῆς, προσέθηκε μειδίων, ἐπισπεύδει χάριν ἐμοῦ τὰς ἀπαρχὰς τῆς εὐτυχίας, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γρῆφης δὲν θὰ ζημιωθῶ. Ἐπειτα, τί εἶναι ἡ ζωὴ, ἂν οὐχὶ ἡμέραι τινὲς εὐτυχεῖς ἐν μέσῳ θλίψεων, ἀγώνων, ἐλπίδων, ἀπογοητεύσεων ἀναριθμητῶν ; Ἡ θεία Πρόνοια μὲ προσημεδιά, ἐμέ, ὅστις τὴν πρωίαν ταύτην ἐπίστευον ἑμαυτὸν κατηραμένον. Ἡ Ἀντωνίνα γνωρίζει ὅτι θάποθάνω νέος, ὁ δὲ ἔρως αὐτῆς ἡ ὁ οἶκτος θάπομακρύνῃ ἀπ' ἐμοῦ πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ με λυπήσῃ. Θὰ ζήσω μόνον τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας μου, ὅταν δὲ φθάσω εἰς τὸ ὀρισμένον τέρμα, θὰ ἐπανεύρω ἐν τῷ παρελθόντι μου ὅ,τι ἀναγκαῖοι, ὅπως κατὰσῃ εὐτυχεῖς δύο ὑπάρξεις συνήθους διαρκείας. Μὴ ἡ εὐτυχία εὐρίσκεται εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας ζῇ τις ; Ὅχι· εὐρίσκεται εἰς τὰς ἡμέρας τὰς πλήρεις ἔρωτος, φιλίας, ὅλων τῶν θείων παραμυθιῶν, τὰς ὁποίας ἐπιδραφεύει ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν. Ὑπῆρξά ποτε δυστυχὴς ἐγώ ; Ἀγαπῶμαι, λα-